aylık mizah dergisi · fiyatı: 3 TL (KDV dahil sadece üç lira) - KKTC fiyatı: 4 TL · Ocak 2015/65

sayı: 65

Şistem dışı mizah!

cafcaf

Ey Kur'an harfiyle Türkçeye karşı çıkan kendini biraz bizim yerimize koy!

Düşün ki ölmüşsün; torunun bile senle ilgilenmiyor; mezartaşınla alakalı birkaç bilimadamı dışında yaşadığını bilen ve merak eden dahi yok...

ISSN 1308-7487

* Işıklar içinde yat dedeciğim / * Te. te.. te-he-li-ke... tehelike ney lan?

Bir "şrraak" sesi gelmedi mi fena!

Birinci Gece

Şrraak diye bir ses duydum! O sırada annem babam, kız kardeşim, kuzenlerim hep bir araya gelmiş; hararetle beni konuşuyorlardı. Her faninin zevkten dört köşe olacağı bir tablo! O sırada tek mesele bendim. Korkudan dudağım uçuklasa da gururla doluydum. Elime bir tornavida verseniz -akıllı olacak ama- "Alonzi Alonzo!" diye ünlerdim. "Kutsal inadı olanlar gerekli! Bir kalbi daha olanlar gerekli!" diye pankart açardım. Ama garip bir telaş, bir tedirginlik vardı herkeste. Ejderhalarla savaşa gidiyormuşum. İnsan ejderhalarla savaşır mı? Savaşmaz da benim gibisi bin yılda bir gelirmiş. Ejderha binicisi derlermiş bana. "İyi madem" dedim kendi kendime. Aile efradı da durumdan memnundu zaten. Kah kendi aralarında kah yanıma gelerek açıktan açığa: "Oğlum dikkat et, kendini koru, bunlar var ya bunlar..." diyerek dişlerini gösteriyorlardı bana. Yav hadi diyelim insan ejderhalarla savaşır peki ejderhalarla savaşmaya giden insana akrabaları diş gösterir mi? Hem de otuz ikisini birden. Otuz iki diş dediğin gülerken gösterilir. Peki insan dişten hisse çıkarır mı? Ben çıkarmıştım. Demek ki rüyadaydım. O sırada babaannem sırtımı sıvazlıyordu;

"Aykut, evladım, beni dinle..."

"Dur babaanne dur devam etme; biz rüyadayız aslında. Allah aşkına sus! Rüya görüyorum ben!"

Uyandım; öğlen olmuştu. Defterimi çıkarıp hemen not aldım:

"Bu aşırı bilinç halini, bu karamsar rüyaları neye yormalı? Ejderhalar, dünyadaki zulmü temsil ediyor belki de; ben de mazlumlar adına savaşmak zorunda olan bir dava adamıyım! Savaşmalıyım!"

İkinci Gece

Şrraak diye bir ses duydum.

Evet sonunda bu da olmuştu; hemen anladım yine rüyadaydım.

Ailem ve babaannem yine belirdi yanımda. Yine bir telaş. Aynı hengame.

Babaannem yaklaştı yanıma: "Ne rüyası? Bi dinle!" dedi.

"Kelebeğin rüyası değil ya babaanne; herhalde benim rüyam" diye cevap verdim.

Kaşlarını çattı; "Ne biliyorsun" diye cevap verdi ve ekledi; "Ya benim rüyamsa?"

Haydaa!

"Olmaz babaanne, böyle babaannelik olmaz!" diye ağlamaya başladım. Öylece uyanmışım. Saat 13.00'tü.

Defterimi çıkarıp "İkinci Gece" diye başlık attım ve yazdım:

"Uyandım ve rüyadan çıktım. Peki onlar, sevdiklerim, babaannem orda mı kaldılar? Babaannemin rüyası devam mı ediyor? Peki biz, şu anda uyanık olan ya da öyle olduğunu sanan biz, kimin rüyasıyız?"

Üçüncü Gece

Şrrrak diye bir ses duydum. Hem de ne ses! Yine rüya herhalde. Bu defa odamdayım. Birazdan gelirler, beklemeye başladım. Sesin yankıları devam ediyor. Sanki tüm zamana yayılmış, sanki kaybolup gitmeyi unutmuş sonsuz bir notaya dönüştü ses. Yankılarını takip etmeye çalıştım.

Penceremden görünen binanın soğuk duvarlarında değil, arnavut kaldırımlarında değil, birbirine bitişik ama gerçekten bitişik apartmanlardan oluşan kasvetli sokağımızda değil odamda duyuluyordu sadece: Şrraak!

Çöp tenekelerini kurcalayan kediler, birbirilerine hırlayan sokak köpekleri duymuyordu sesi. Küçük ve komik; iki kaydırak dört salıncaktan ibaret trajik parkın karanlık noktasına uzanmış yatan mahallemizin evsizi de duymuyordu. Sadece ve sadece odamda yankılanıyordu ses: Şrraak!

Hemen defterimi çıkardım. Bir dakika uyanmayı unutmuştum. Şimdi diğer iki notu uyanıkken almıştım; üçüncüsünü de oraya yazmak icap ederdi. Süreklilik adına uyanmayı bekledim. "Kubbede hoş seda" dedim kendi kendime uyanınca unutmamak için. "Sesin sonsuzluğu, ses ve öfke, kadim sesler..."

Ses kervanına kapılmış gidiyorken; tavanda babaannemin yüzünü gördüm. Elinde kara kaplı kitabıyla gülüyordu bana. Gülüşü yüzüne yayılırken ensemdeki acıyı hissettim. Tokadı tam da oradan yemiş olmalıyım:

"Şrraak!"

Bir daha: "şrraak!"

Bir daha: şrraak!"

Sesini duydum: "Bir daha yattığın yere kırıntı dökme haylaz! Dürümünü de git salonda ye!"

"Tamam babaanne bi'daha yapmayacağım söz!" Az önceki acı kayboldu; yerini bir uyuşukluk aldı.

Uyandığımda babaannemin beni uğurlayan şefkatli sesi çınlıyordu kulaklarımda:

"Sözümü dinle evladım ondan sonra olmadık rüyalar görüyorsun..."

Gerçekten uyandım. Defterimi aldım. "Üçüncü Gece" diye başlık attım:

"Yattığın yere kırıntı dökme yeter. Korkuturlar. Bir de uyumadan Felak-Nas, Ayetel Kürsi..." yazdım. Sabah namazı için abdest almaya gittim.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Hocam rızkının artmasını isteyen sabah namazına kalksın dediniz. Kaç gündür de cemaatle sabah namazı kılıyom, Olmadı bi'şi?
Hmm?
Öle mii ?
Hayat imtihandır. Vara şükür, yoka da sabır gerekir. Senin karnın acıkmış kardeşim. Al bakim ekmek arası domates, peynir.
NEFRETİM EVEREST
ahmet altay
Rızk kaygısı ahmaklıktır!
Bu şimdi mizah mı?
Sosisli o!
Peki ya rızk bu mu?
Nimet o!
Sevgili hocam rızk nedir? Beni aydınlatır mısınız?
Tabi ki! Rızkı tanırım, iyi çocuktur. Terbiyelidir de. Fakat ülkemizde ona gereken değer malesef verilmemiştir.
Ayyh!
Kız şeylerin ne güzel tesettür olmuş Maaşallah!
Nurten! Imm! Şeey! Rızkım olur musun?
Gerizekalı! Böyle mi evlenme teklif edilir? Rızk başka bi'şi salaak!
Biz ayrı dünyaların insanıyız bye!
Üstad! Valla köşenin bu karesine de resmen el koyduruz ehe ehe!
..ve ma tevfiki illa billah, aleyhi tevekkeltü ve ileyhi ünib.
Şimdi sana bi'şi diyeceğim, iyi dinle.
GAKTIR
Yemişim tivittirını!
İncelikle yaratılan bir kainata hiç yakışmıyor bu kaba insanlık..
Rızk para kazanmak değildir, her an alınan nefestir..
Evham samimiyeti öldürür..
Hakikati söylemek için taraf olmak gerekmez..
Sıklıkla ince düşünen insan incinir..
Yahu kardeşim, sabah namazına kalkıyom. Dua da ediyom. Rızk artışı ile alakalı tık yok ya!
Memuruz biz salak! Aldığımız maaş belli.
Grev yapalım o zaman!
Lan!
İRONİK AFORİZMALAR
Abicim, rızk konusunda acaip bir yanılgı içindeyiz. Modern hayat tarzı bu konuyu anlamamızı tabi ki engelliyo..
Hmmm?
..Rızkın onda dokuzu ticarette. Ama Saçma bi şekilde hepimiz onda birinine hücum etmiş durumdayız..
Hmmm?
..Sonrada yok geçinemiyom bilmem ne diye sızlanıp duruyoz. Onda birine talip olursan tabi geçinemezsin kardeşim! Biraz cesur olmak lazım, gayret etmek lazım!
Abi saat 12:30 hadi çıkak!
Öğle tatili? Ticaret? Cesaret? Garanticilik? Şükür? Sabır? Rızk?
Memur? Maaş?
Ühhü ühü! Ama n'aapim Rıza yaa! O kadar çok giderim var ki, sabit bir gelir olmadan olmaz ki!
Aşkım neden ısrar ediyon ille de maaşlı çalış diye? Bak ne güzel özgürce çalışıp kazanıyom şükür. Bazen 1, bazen 100!
Ebru?
Hih! Tasarımcısın ya, bi özgür ruhluyum ayakları bilmem neler. Aylık kazancınız ne deseler belli değil.
Özgürce, görülmüce alışveriş yapmak istiyom!
Ebru?
Banane ek kredi kartı istiyom!
METROBÜSÜN KADİR ABİSİ VAR
Ayıp oluyo ama birader, az öteye kay!
Rahat ol Kadir abi!
Mütedeyyin insanız şükür. Benden sana zarar gelmez!
Bıktım senin şu olaylara sakin yaklaşmandan be! Dolapta yiyecek bi şey kalmadı, hala konuşuyon!
Sakin ol hanım. Bugünkü rızkımız bu kadarmış demek ki. Bizden daha kötü durumda olanlara bakıp şükretmeliyiz.
Başlatma rızkına şimdi. Erkek adamsın git çalış, kazan. Milletin kocası üç ek-iş birden yapıyo!
Sakın Hz. Eyüp kıssası anlatma!
Allah'ım! Hanım konusunda bana yeni rızk kapıları aç, amiin!
Valla rızkın onda dokuzu ticarette aga! Bugünde on tane ihale aldık mı oooh!
Patron! Mali müşavir diyo ki usulsüzlükten hakkımızda dava açılmış!
Erkekliğin onda dokuzu da kaçmakta. Ben havaalanına gidene dek sende çabuk Avrupa'ya bi uçak bileti ayarla.
Mehmet Ali & Akşamsefası
Sosyal medyanın canı cehenneme!
Mektup yaz!

GÜRAY SÜNGÜ
GEREKSİZ YAZAR

İnsan kendisinin ücrası mıdır?

Baş köşeye oturdum. Baktım ki hemen eskisi gibi eğdiler başlarını, öylece durdular. Ben de ne yapayım eğdim başımı ben de öylece durdum. Bu şekilde iki yıl geçti.

İki yılın sonunda kapı yavaşça açıldı ve içeriye bir adam girdi. Adam tahmin edileceği üzere bıyıklıydı. Ben adamı mı, bıyıklarını mı görünce bilmem, birden irkildim, istem dışı çığlık attım. Ben çığlık atınca odadaki on on beş adam birden benim attığım çığlığın aynısının misliyle mukabele ettiler. Bıyıklı adam birden yere attı kendini, debelenmeye başladı. Ürktüm tabi. Ne işim var benim burada diye içimden geçirmeme ramak kala kapı bir kez daha açıldı. İçeriye bir ahu girdi. Yok, ahu az kaldı. Ne denir... ne denecek tabi ki bir şey denmez, öylece susakalınır... susakaldım ben de zaten. Gözlerimi verdim, karşılığında hayatımın bundan sonraki görme kabiliyetini... ne saçmalıyorum ben, anlamam böyle laflardan ki, neyse işte, çok fena bir ahu girdi içeriye. Muhtemelen insan değildi. Sadece gözleri görünüyordu, ama gözleri görünmekle kalmıyordu. Muhtemelen insan değildi demiş miydim? Çünkü muhtemelen insan değildi. Ben hareket edemedim bir süre. Ahu, bıyıklı adama yaklaştı. Adama doğru eğildi. Mır mır bir şeyler söyledi adamın kulağına. Sonra doğruldu, arkasını dönmeden geri geri adımladı ve kapıdan çıktı. On on beş adamdan birisi işaret etti ve bıyıklı adam yerden kalkıp bana doğru bir kaç adım attı ve yere çöktü. Kafalarımız aynı hizadaydı şimdi. Dedi ki;

"Kızım, iki yıl önce buraya bir genç adamın girdiğini görmüş ama iki yıl boyunca o genç adam odadan hiç çıkmamış. Böyle bir şeyin mümkün olmayacağını düşünmüş ve bunun anca bir rüyada olabileceğini akletmiş. Ama bulamamış, bu, kendi rüyası mıymış, genç adamın rüyası mıymış, bunu sormamı istedi benden."

On on beş adamdan bıyıklı adama ilk işareti gönderene baktım, bana konuşmam için müsade veriyor gibi duruyordu. Ben de konuştum mecburen;

"Sen kızın senin kulağına bunları fısıldamadan önce girdin buraya. O halde başka bir şey için geldin, önce onu söyle..."

On on beş adam birden sanki sorumu beğenmiş gibi kafalarını kaldırdılar, bana baktılar, sonra indirdiler başlarını tekrar. Ben iyi bir şey mi yaptım, kötü bir şey mi yaptım bilemedim bir an.

"Ben kızımın her seher vakti genç bir adamla el ele verip evinden kaçtığı rüyasını görüyorum. Ama o kadar sık görüyorum ki artık karıştırıyorum, bunun için sormaya geldim, kızım her seher vakti o genç adamla benim rüyamda mı evinden kaçıyor, kendi rüyasında mı evinden kaçıyor. Ben bunu soracaktım ama benim buraya girdiğimi gören kızım ben daha sorumu dile getiremeden içeriye girdi ve kendi sorusunu kulağıma fısıldadı, ona kıyıp da kendi sorumu soramadım, kendi sorumu yuttum, onun sorusunu sordum."

Başımı salladım usul usul. Nasıl akıllı hissediyorsam kendimi;

"Kızına kıyamayıp onun sorusunu kendi sorunun önüne koyuyorsan, onun derdini kendi derdinin önüne, onun mutluluğunu kendi mutluluğunun önüne koyuyorsun demektir. O halde, senin sorduğun rüya, kızının hayalidir ki sen onu görüyorsundur sana malum olduğundan, kızının sorduğu rüya genç adamın hayalidir ki, kızın onu görüyordur, kızına malum olduğundan," deyiverdim.

"Ama..." deyip duraksadım. Ben cidden bunları nasıl akıl ediyorum, sanki içime benden daha akıllı bir adam kaçmış da ben değil o konuşuyor... ekledim;

"Sen içeriye girince kendini yere atıp debelendin, bunu neden yaptın madem rüyanı soracaktın... insan rüya soracaksa neden debelensin?"

"Debelendim çünkü aklettim. Akleden debelenir. Akleden, artık dert sahibidir."

"Neyi aklettin?" dedim, ne diyeyim.

"Şunu; Bu durumda ben kızımı sevdiğimden bana malum oluyorsa, genç adamın rüyası da kızıma malum olduğundan, kızım genç adama aşıktır. Bunu aklettim, bundan attım kendimi yere..."

şimdi olmadı işte. Yoksa oldu mu? Sordum yine.

"İyi de be adam, sen kendini yere atıp debelendiğinde bana daha bir şey sormamış ve cevap almamıştın ki..."

"Tabi ki ama," dedi bıyıklı adam, "akletmek zaten daha sormadığın soruların cevaplarına ulaşmak değil midir ki..."

Öyle midir? Bocaladım biraz. Ne desem bilemedim. On on beş adamdan işaretleştiğim adama baktım, onaylar gibi bakıyordu. Tamam, ikna oldum o halde.

"Peki kızının o genç adama aşık olmasının ne sakıncası var ki kendini yerlere atıyorsun?"

"Efendim aslında hiç sakıncası yok ama..." dedi bıyıklı adam. Duraksadı. Bir kaç nefes aldı verdi, derin derin. Devam etti usulcacık;

Genç adam, rüyasında kızımla kaçtığına göre, o da kızımı seviyor olsa gerek. Ama genç adam, bizim zamanımızdan değil, çok uzaklardan geldiği belli. Bu aşk tamama ererse, bir; aşk tamama ermez, ererse aşk olmaz, iki; diyelim ki oldu, kızımı alıp kendi zamanına götürürse ben kızımı bir daha göremem. Buna debelenmeyeyim de neye debeleneyim?"

Eh, adam haklıydı.

"Peki," dedim, "Haklısın. O halde buna bir çare bulmak gerek. Ben gerçi neden buradayım şimdi, neden sorularına cevap veriyorum bilmiyorum ama madem sorun çözücü gibi bir şeyim o halde o genç adamı bulalım da sorunu onunla bir konuşalım."

Bıyıklı adam, eğdi başını mahcup.

"Efendim, siz burada sorulara cevap veren kişi değilsiniz, siz burada kendi kapınızın eşiğindeki bir fanisiniz. Benim sorularıma verilecek cevaplar, sizin kendi eşiğinizi geçmeye yarayacak bir adım sadece. Çünkü o genç adam sizsiniz."

Yok artık, bu kadarını doktor hu-dan bile beklemezdim. Şaşırdım ve önce gülecektim ki o on on beş adama bakmış bulundum bir an. Bakmaz olaydım. Bütün bu olanları onaylar gibi bakıyor ve bu sefer farklı olarak gülümsüyorlardı da... tekrar bıyıklı adama çevirdim başımı. Baktım ona. Yineledi usulca.

"İki yıl önce bu odaya girip, sizi kendinizle tanıştıracak ahuyu bekleyen fani genç adam, sizsiniz efendim. Kendinize hoş geldiniz diyelim mi, yoksa hep yaptığınız gibi ardınıza bakmadan kaçacak ve cahilliğinizle baş başa yaşamaya devam mı edeceksiniz?"

Devam edecek…

SÜRGÜ
Necmettin ASMA

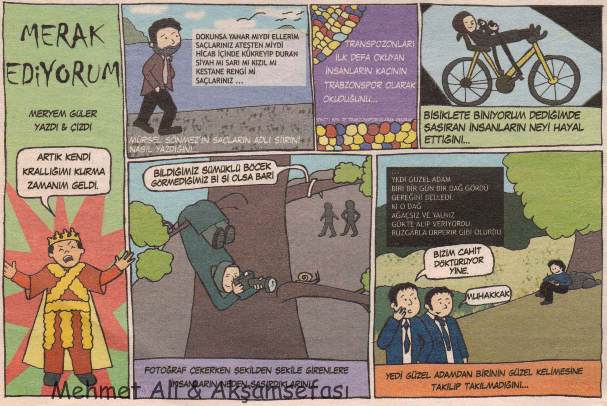

Mehmet Ali & Akşamsefası

CIMBIZCI CAFER

Apaçık Mektup

Nobel Edebiyat Ödülü (2006) Sahibi Orhan Pamuk,

Size bu açık mektubu yazmaya karar verdiğimde nasıl hitap edeceğimi uzun uzun düşünmedim. En kolayı, "Sayın" deyip geçmekti ama bu, içimden gelmedi. Çünkü ne benim sizi saymaya niyetim var ne de sizin saymayı hak eden bir saygınlığınız!

"Sevgili" demek aklımın köşesinden bile geçmedi. Çünkü sizin kendiniz dışında herhangi bir varlığı ne sevdiğinize ve -daha kötüsü- ne de sevebileceğinize inanıyorum. Biliyorum, bu çok ağır bir yargı oldu. Çünkü çıkmadık candan umut kesilmez demiş atalarımız ve tövbe kapısının açık olduğuna da inanırım ben. Dolayısıyla yukarıda geçen ve "Orhan Pamuk'un bundan sonra da kendisinden başka herhangi bir varlığı sevebileceğine inanmıyorum." anlamına gelen cümlemden ötürü tövbe ediyorum: "Allah'ım, -kendisi her ne kadar farkında ve bilincinde olmasa da- "kullarından bir kul" olan Orhan Pamuk hakkında suizanda bulunduğum için beni affet! Âmin!"

Size seslenirken "Değerli" demek, Türkçeye de kendime de saygısızlık olurdu. En iyisi, dedim, nesnel bir seslenişi tercih edeyim ve yukarıda gördüğünüz "hitap" ifadesini seçtim.

Size bu apaçık mektubu yazmamın sebebini tahmin edebilirsiniz: Son romanınız "Kafamda Bir Tuhaflık"ı okudum. (Kötü roman görmek isteyenlere bile tavsiye etmem!) Okurken kaç yerde "Yuh!", kaç yerde "Pes!" kaç yerde "Bu kadarı da olmaz!", kaç yerde "Alçak!" dediğimi hatırlamıyorum. Elbette, arada bir, "Aferin!", "İşte lezzetli bir metin!" dediğim de oldu, bunu sizden saklayacak değilim. Bu dediklerimi teker teker örneklendirebilirim ama bunu yapmaya şimdilik vaktim ve niyetim yok.

Daha fazla uzatmadan, size mektup yazma kararını verdiğim geceye geleyim: 21 Aralık 2014 Pazar gecesi, Akşam gazetesinde Etyen Mahçupyan'ın "Düşünmek isteyenlere" başlıklı yazısını okurken şu cümleleri seçtim, kopyaladım, yapıştırdım. Dedim ki, bunu keşke Orhan Pamuk da bilse:

"Bizler düşünmeyi bilmiyoruz ve eğitim sistemimizde de öğretmiyoruz. Üretilmiş fikirlerin art arda dizilmesini 'düşünmek' sanıyoruz ve bu nedenle her düşünme süreci sonuçta basmakalıp şablonların tekrarından ötesini üretemiyor. Oysa eğer sonunda varacağınız noktayı biliyorsanız ona 'düşünme' denemez. Zaten eğer varılacak nokta belli ise düşünmeye ne gerek var?"

Çok açık ve anlaşılır cümleler, değil mi?

"Basmakalıp şablon" yahut "klişe" berbat bir şey!

Son romanınızdan iki paragraf:

"Duttepe'nin girişindeki Memleket Kahvehanesi'ndeki arka masaların birinde kendilerine milliyetçi-ülkücü diyen gençler oturmaya başlamıştı. Ülküleri, komünist Rus ve Çin devletlerinin esareti altındaki Orta Asya Türklerini (Semerkant, Taşkent, Buhara, Sincan) özgürleştirmekti. Bunun için her şeyi göze almaya, hatta öldürmeye bile hazırdılar.

Kültepe'nin girişindeki Yurt Kahvehanesi'ndeki arka masaların birinde kendilerine solcu-sosyalist diyen gençler oturmaya başlamıştı. İdealleri Rusya'daki ya da Çin'deki gibi özgür bir toplum yaratmaktı. Bunun için her şeyi göze almaya, hatta ölmeye bile hazırdılar." (s. 103)

"Memleket / Yurt" karşıtlığı ne kadar harcıâlem bir klişe değil mi? Evet, o dönemde klişecilik pek yaygındı, diyebilirsiniz. Tamam, tamam da o "Sincan" ne oluyor? Ülkücüler oraya hep "Doğu Türkistan" dediler. (İsa Yusuf Alptekin'i rahmetle analım.) Çok ayıp!

Daha büyük ayıp da şu: Ülkücüler "öldürmeye" hazır, sosyalistler "ölmeye hazır", öyle mi? Bu her iki tarafa da yapılmış bir haksızlıktır!

Bir romancının işi, yerleşik yanlış yargıları pekiştirmek olabilir mi? Olamaz, olmamalı!

Üstelik bu bayağı ve bayat sakızları çiğnemekle yetinmeyip hiç olmadık ve olmayacak günahları, "olabilirlik" perdesi ardına saklanarak yutturmaya kalkıştın. Aklımızı, vicdanımızı, imanımızı, gönlümüzü yaralamaktan, bile bile böyle bir kötülük işlemekten aldığınız zevk, midemi bulandırdı.

Sizin yüzünüzden ben kusabilirim Orhan, kahramanınız Mevlut Karataş ise -siz de tahmin edebilirsiniz bunu- yüzünüze bile tükürmez!

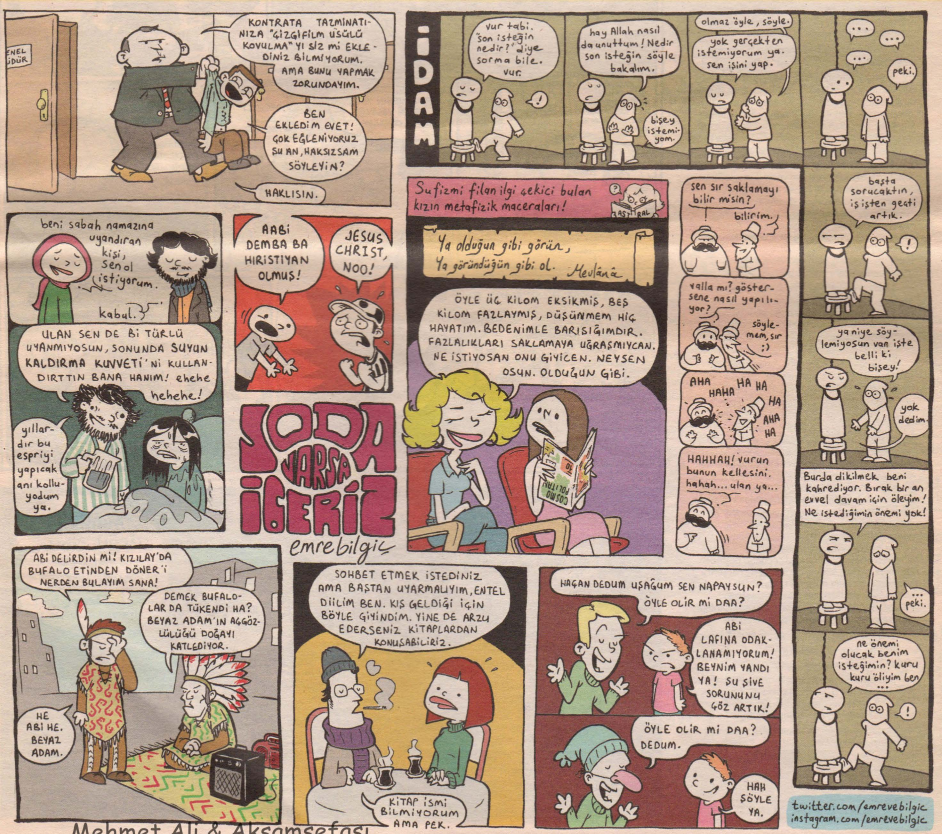

Mehmet Ali & Akşamsefası

gülme duvarı

*** Birbirlerinin Sesini Duymayan Sağlık Teşkilatı**

Bir hastanenin diş bölümünü tutmuşuz. Gün aşırı 24 saat çalışıyoruz ortakla. Ortak işi çıktığında iki-üç gün üst üste bile durduğum oluyor. Kendimizi sevdireceğiz, hasta tutacağız idealizmiyle yaklaşıyoruz olaya. Gene böyle leşim çıkmış, deliricem, bir de hastanenin acilinde paso bağrışmalar geliyor. Aşağıya iniyim susturayım dedim, beni durdurdular. Olayı anlattılar:

Yeni bir sağlık memuru gelmiş. Ona demişler ki hemşire abla biraz ağır işitiyor, bağırarak anlat derdini duymaz. Hemşireye de aynı şeyi yanında dedikodu yaparak satmışlar, "yeni gelen sağlık memuru kütük gibi sağırmış, nasıl çalışacağız bilemiyorum" şeklinde atmışlar oltayı tutmuş.

Gittim manzarayı gözlerimle göreyim diye. Desibel üstü hiper bağırıyorlar birbirlerine. Başlangıçta sadece bağırıyorlarmış ama bakmışlar karşısındaki de bağırıyor, lan bu kendi sesini duymuyor deyip daha çok bağırmaya başlamışlar.

Bu çok acayip ya, birbirlerini tetiklemişler…

Yıllar geçti o hastanede tanıştığım birini görsem şu hikayeyi paylaşıyoruz, tekrar tekrar anlatıp gülüyoruz oolm!

*** İnsanlara Anlatabilecekleri Hikayeler Yaşatmak**

İnsanlara anlatacakları hikayeler yaratmayı seviyorum. Kızıma bugün sürpriz yapmak istedim. Araba eşimdeydi. Normalde çocuğu onun alması gerekiyordu. Denetimde olduğum için erken eve bıraktılar beni. Ben de kızımın minicik bisikletini kucağıma alıp, anaokuluna kadar yürümeye karar verdim. Yaklaşık yarım kilometre uzaktaydı.

Evden dünkü kalan tavuklu bezelyeyi kavanoza koydum, kedilere yesin diye çöpün yanına yerleştirdim. Bi köpek geldi, nası olsa sokak köpeği varsın yesin dedim. Kokladı kokladı beğenmedi, üzerine işemeye kalktı. Hoşt hoşt, diyip ayağımı sert yere vurdum, kaçtı. Ayakkabılar neredeyse ayağımdan çıkacaktı. Sonra kediler geldi yemeye başladı... Ayakkabının topuklarına basarak çıkmıştım, elim dolu diye. İlerideki durakta oturaklara oturup giyeyim dedim.

Durakta mahallenin küçük bir motosikletli grubu geyik yapıyordu. Motorların yanına 5 yaşındaki kızımın küçücük bisikletini park ettim. Ayakkabıları düzgünce giydim. Tüm çete bana bakıyor. Motosikletlilere dönüp, benim küçük bisikleti kafamla işaret edip, "kapışalım mı" dedim.

Güldüler. "Ciddiyim, alırım anahtarlarınızı" dedim. O kadar ciddi söyledim ki, sustular. Deli desinler değişemem…

Bisikleti çekeleye çekeleye okula geldim. Gelene kadar canım çıktı ama. Zaten bisiklet benim yanımda cep bisikleti gibi duruyor. Neyse bizim bıdılık çıktı. Gözleri arabayı aradı, bulamadı. Bisikleti ben kapatıyordum, kenara çekildim. Okulun bahçe duvarının dayalı bisikleti görünce nası sevindi, nası sevindi anlatamam. Bastı eve doğru hızla gitmeye başladı. O sırada eşim arabayla işten çoktan çıkmış telefonla arıyor, "çocuğun peşinde nefes nefeseyim" dedim "ev yolundayız". Önce beni buldu, dedim "bak bizim kız ilerde, bi araba çarpmasın sen bas onun yanına git." Köşeye kadar gitti, arabanın kapısını açıp ve arabayı çalışır bırakıp çocuğun peşinden koşmaya başladı. Köşeyi dönerken de bağırınca balkonda ve orada duranlar tamamı ona baktılar. Hızla köşeyi dönüp kayboldu. Ben arabaya yaklaştım, yaklaştım. Sonra balkondaki insanlara, "bu arabanın sahibi var mı?" diye bağırdım.

Balkondakiler, "kadın, şu tarafa koştu" dediler.

Ben de, "hah iyi" dedim. Bizim arabaya binip sanki kaçırıyormuşçasına, ters yöne sürdüm.

Sonra tekrar oraya gelip, tüm meraklı bakışlar altında, buradan bisikletli bi çocuk ve arkasında koşan bir kadın geçti mi dedim. Onlar da durumu anladılar. Gülümseyerek köşeyi döndüm.

Dedim ya, insanlara anlatacakları hikayeler yaratmayı seviyorum…

Hepinizin anlatacak güzel hikayeleri olsun dileklerimle.

* Tarihe not düşülsün "Yıl Olmuş 2015" lafını ilk ben ettim.

DT. CİHANGİR BAYBURTLUOĞLU
facebook.com/kilavuzkarga

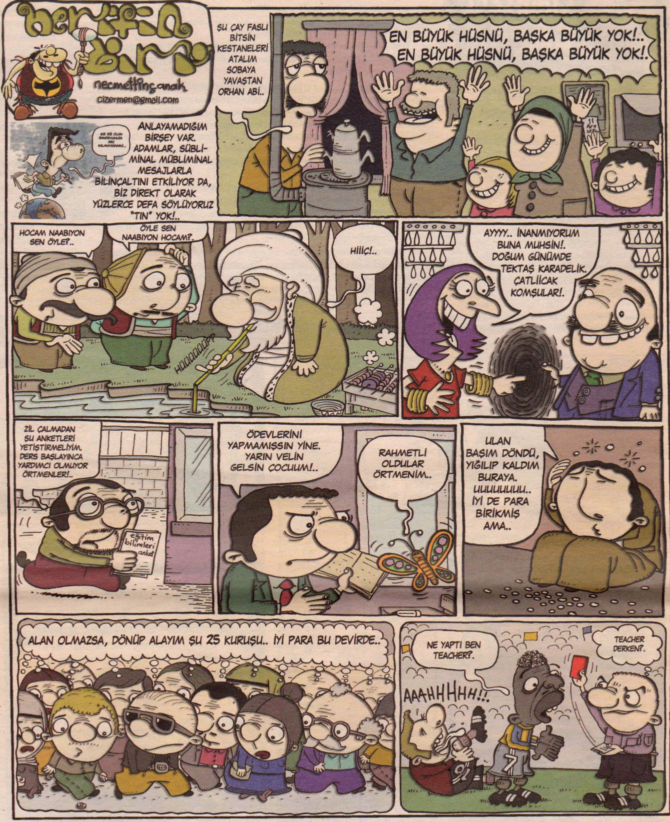

Mehmet Ali & Akşamsefası

YOK DAHA NELER

AYKUT ERTUĞRUL

İki protest sanatçının sistem eleştirisi

Evlendiklerinde dedem 14 anneannem 15 yaşındaymış. Dedem evden kaçar sokaklarda top koşturur misket oynarmış; eve zor getirirlermiş. Bu taze ikili çocuklar gibi kavga eder, çıngar çıkarır ve sürekli didişirmiş. Derken bir gün anneannem dedeme vurulmuş. Olay tam olarak şöyle olmuş: Dedem tüfekle oynarken veya temizlerken silah ateş almış, saçmalar anneannemin karnına isabet etmiş. O sırada sevgili dayım anneannemin henüz karnındaymış. Nasıl olmuşsa bebeğe hiçbir şey olmamış, mermiler bir yerden girip bir yerden çıkmış. Tabi ev ahalisi çok korkmuş, o kadar korkmuş ki hastaneye bile gidememişler. Konu komşu duymasın diye anneanneme hasta süsü verip yatırmışlar. Biraz yatınca da zaten iyileşmiş, bir şeyciği kalmamış.

Dedem Deli Memed namıyla bilinir, kendisi de bu ismi benimserdi. Hatta "Soran olursa, Deli Memed'in torunuyum, deyin" derdi. Biz de öyle yapardık. Uzak akrabalar, köylüler falan bizi ancak böyle söylersek tanırdı. Hayata yetim başlamış, gençliğini dağda bayırda çobanlık yaparak geçirmiş olan dedem namına münasip bir şekilde pek uslu durmaz kimi zaman kavga gürültü çıkartırdı. Biz de torunları olarak pek akıllı sayılmazdık. Henüz on yaşlarındayken solucan toplayıp şaka olsun diye dedemin ayakkabısına doldurduğumuzu hatırlıyorum. Sonra elbette uzun süre ortalarda gözükmedik, iyi bir dayağı hak etmiştik.

Köyden İstanbul'a göç ettiklerinden beri dedem çöpçülük, bekçilik vb. bir sürü iş yapmış, genellikle de amirlerine sinirlenip küfür ederek işten ayrılmak zorunda kalmıştı. Okuması yazması olmamasına rağmen kafiyeli cümle kurmayı sever, lafı aklına geldiği gibi söyler, sinirlendiği zaman da karşısındakinin kim olduğuna bakmadan sıvar geçerdi. Bu sebeple Süleyman Değirmi ile dedem arasında bir benzerlik bulur Süleyman efendiyi daima kendime yakın hissederim.

Allah tarafından dedeme bir ömür bakmak, kollamak, yardımcı olmak ve derdini çekmekle görevlendirilen anneannem kendine Deli Ayşe demese de kafası pek bizim gibi çalışmaz. Bir gün ziyaretine gittiğimde yün ipleri dikenli tel döşer gibi yere gerdiğini gördüm. Sebebini sorduğumda evde bir fare olduğundan bahsetti. Yaptığı hesaplamalara göre fare kilere doğru gitmek için bu yolu kullanacak ve yün iplere ayağı takılıp düşecekti. Sisteme hayran kalmıştım, gerçekten harikaydı.

Dedem çöp toplama işinden kalma bir alışkanlık olarak sokakta bulduğu ve işe yarayacağını düşündüğü şeyleri eve getirir bu yüzden de anneannemle kavga ederlerdi. Çünkü çoğu zaman o şeyler pek işe yaramazdı. Bir gün Esenler'de miting gibi bir şey olmuş, partiden önemli birileri falan gelmişti. Bu olay için her tarafı pankartlarla donatmışlar, oraya buraya afişler asmışlardı. Mevzu bitince dedem pankartların bez olanlarından toplayıp eve getirmiş, anneannem de -ne yapsın kadıncağız- bunları değerlendirmek istemiş. Akşamüstü uğradığım bir vakit dedemi anneannemin diktiği donları test ederken gördüm. AK Parti'nin ampülü kimi yerde kıç bölgelerine isabet etmiş, kimi yerde "sayın falancanın katılacağı" yazısı bacaklardan aşağı doğru kayıyor... Ah ne manzara ama!

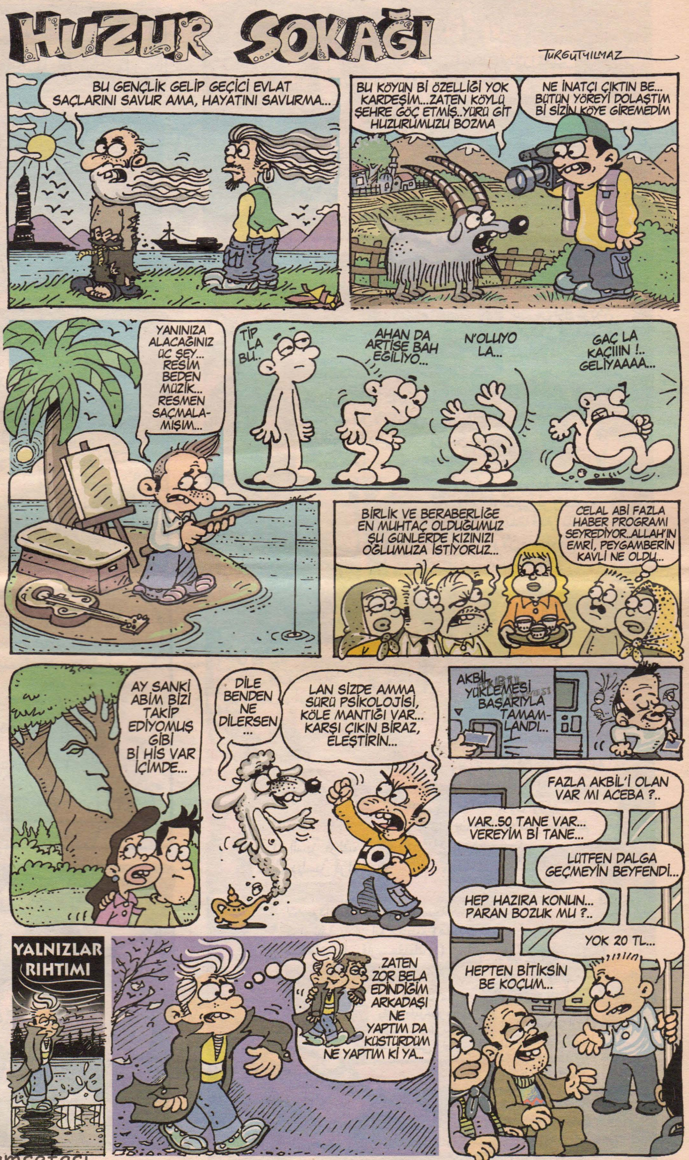

Mehmet Ali & Akşamsefası

Mehmet Ali & Akşamsefası

MATRAKÇI

FARUK GÜNİNDİ

Yeni Türk Harflerimiz

يَنى تُورْكْ حَارْفْلَرِيمِزْ

Cafcaf'tan Türk kültürüne katkı!

***Bu sayı iki sayfamızı Yeni Türk harflerimizle yayınlıyoruz. Yazımıza Osmanlıca denilmesini kabul etmiyoruz. Liselere konulacak Osmanlıca dersinin önce ismi düzeltilmelidir! Ve bu ders sadece liselere değil; önce ilkokullara (ve mutlaka harekeli olarak) konulmalıdır!**

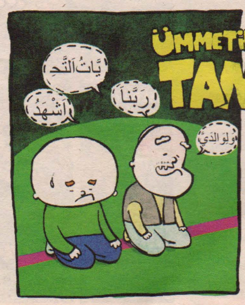

Değerli okurlarımız Cafcaf'ın bu sayfalarında boşuna yazım hatası aramasınlar! Zira Osmanlı dönemi imlasını kullanmadık! Günümüz Türkiye türkçesinin imlasından hareketle bir geçiş dönemi imlası oluşturup kullandık. Herhangi bir yanlışlık yoktur.

دُعَالَارْ سَسْلِ اُكْيَانْ بَيَامْجَامِزْ. اَغَرْ هَمَنْ يَانِنِدَا سَافْ تُتَارْسَانِزْ اُكْمَايَا اُنُنْ كَالْدِغ يَرْدَنْ دَوَامْ اَتْمَنِزْ مُهْتَمَلْدِرْ. جَمَعْتْلَه دَاهَا سِنْدَنْ سِكْ نَامَازْ كِلَارَكْ بُنُنْ اُسْتَ كَلَبِلِرْسِنِزْ.

جوَابْ وَرَمَدِي

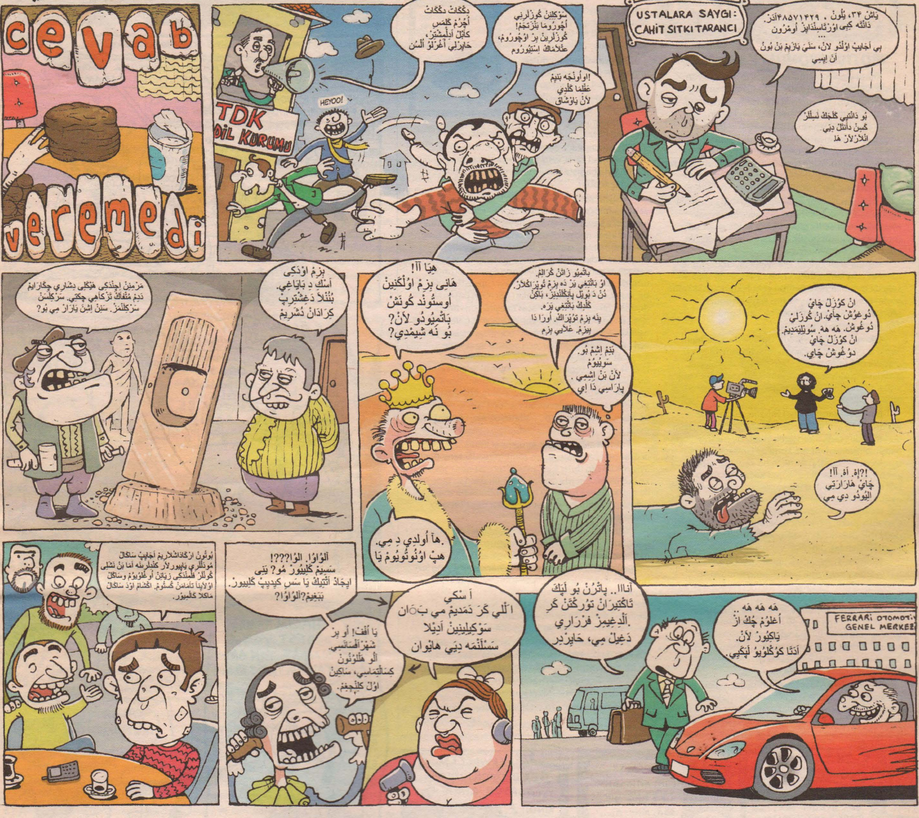

pakize gerçeksorgulatan'la

پاكيزَه قرچَكْ سُورْكُولاَتَانْ ايلَ

ORADA ORAYA

اُرَادَانْ اُورَايَا

Mehmet Ali & Akşamsefası

karton Pierré

MOTİVASYONUM KAYBOLDU

Kitabı yayılanmamış her yazarın motivasyon düşüklüğünü ben de yaşıyorum sevgili okurlarım. Cümle kurasım yok. Ehliyet almaya hak kazanmış ama gidip almamış 1 milyon 725 bin kişinin bezginliği ile kuruyorum bütün bu cümleleri.

Halbuki motivasyonum olsaydı petrol fiyatlarının hızıyla düşmeyen benzin fiyatları hakkında yazabilirdim mesela. Düşenin dostu olmaz düsturundan ilham alan benzin fiyatlarının yalnız kalmamak için fazla düşmediğini filan söylerdim.

Düşünün Angeline Jolie'nin suçiçeği olmasıyla ilgili yazabilecek kadar bile motivasyonum yok. Mevzular sular seller gibi yağdığı halde gayri safi motivasyonumun düşük olması sebebiyle cümle kapım kilitli duruyor.

Mesela asansörlerin manyetik raylar üzerinde hareket ederken sadece yukarı aşağı değil sağa ve sola da gidebilir hale getiren yeni teknoloji hakkında söyleyecek bir sözüm yok mu sanıyorsunuz? Motivasyonum olsaydı koca bir yazı konusu yapardım ben bu meseleyi.

Çıkan iki bedelli askerlik dolaysıyla askerliğini yapıp bu yasalardan yararlanmayanların 48 bin TL alacaklı olduğunu iddia eden bir yazı da kaleme alabilirdim. Milyonlarca insanı ilgilendiren bu kritik yazıyı sırf motivasyonum düşük diye yazmıyorum ama.

İsveçli Alexandra "Kissi Nilsson, 20 yaşında yaptırdığı 12 ayrı plastik cerrahi ameliyat yapmasını değerlendireceğim kapsamlı analiz de motivasyon özürlü olmamın kurbanı konulardan sadece biri maalesef. Alexandra'nın niçin bu kadar az estetik yaptığını yorumladıktan sonra koşa koşa gidip üç beş estetik ameliyat daha yapmasını sağlayabilirdim oysa. Bu noktada kendimden vazgeçtim ama söz konusu cirodan mahrum kalan İsveç Estetik Cerrahlar Birliği'nin mağduriyetini kim telafi edecek değil mi? Onların da çoluk çocuğu ödemesi gereken kredi kartları borçları filan var halbuki.

Şimdi bir soru soracağım ve met bir cevap bekliyorum. Ben yazmazsam Hong Kong'lu 56 yaşındaki Hung, Çin'in özerk bölgelerinden Macau'da inşa ettirdiği süper lüks otel ve kumarhane tesisi için 30 Rolls Royce satın almasını kim yorumlayacak? İkisi altın kaplama olan 30 Rolls Royce'un motorlu taşıtlar vergisinin bir mahalleyi satın almak için kullanılabileceği bu kadar açıkken böylesi kritik bir konunun yorumsuz kalmasına bu gezegen hazır mı acaba? Tehlikenin farkında mıyız?

Brezilya'da yayınlanan Ratinho adlı eğlence programında seyircileri eğlendirmek isteyen bir konuğun ağzından ateş çıkarmaya çalıştığı sırada ağzı alev aldığı bir zaman diliminde yaşıyoruz ve ben motivasyonumun düşük olması sebebiyle bu konuya dair müstakil bir yazı kaleme alamıyorum.

Motivasyonumun düşük olmasının sosyoekonomik ve toplumsal maliyeti bir gün sosyologlar, tarihçiler, budunbilimciler, astrologlar, kozmonotlar ve sigorta şirketleri hesaplamak zorunda kalacaklar.

Bir Greenpeace eyleminin Peru'nun tarihi mirasına nasıl zarar verdiğini yorumlasaydım gönül rahatlığıyla bağışta bulunmaya devam edebilir miydiniz acaba?

Avusturya'da bir proje için ölü taklidi yaparak fotoğraf çektiren sanatçının fotoğrafları Interpol'e kadar uzanacak cinayet soruşturmasının başlamasına neden olması konusunda sessiz kalma lüksümüz var mı mesela? İzmir'in Çiğli ilçesinde meydana gelen intihar olayına gitmek isteyen cenaze aracının şoförünün elinde telefon sırtında tabutla adres araması da mı kolayca geçiştirilecek bir olaydır? Hadi bütün bunları geçmeyi başardık diyelim. Jake Fen isimli Macar'ın eşini korkutmak için kendisini asmış pozu vermesini, eve gelen eşin kocasını o halde görünce bayılmasını, kapıyı açık gören komşu kadın içeri girince iki cesetle karşılaştığını sanıp evi soymasına ne diyeceğiz? Üstelik komşu topladıklarıyla çıkarken adam kadına bir tekme atmış ve komşu cesedin canlandığını sanarak korkudan hayatını kaybetmiş. Böyle bir yazılar kaleme alabilecek bir Karton Piyer'iniz var ve motivasyonu yerlerde sürünüyor. Akıl alır bir şey midir bu?

Exxon'a ait bir petrol tankerinin Kanada açıklarında battıktan sonra zarar gören iki tane deniz ayısının 80 bin dolar harcanarak temizlenmiş şekilde ve büyük bir törenle denize bırakılmasından tam iki dakika sonra herkesin gözleri önünde bir mavi balinanın deniz ayılarını yemesi gibi trajik bir olay yorumsuz mu kalsın şimdi?

Ya New York'ta yaşayan bir psikoloji öğrencisi genç kız boş odasını onunla konuşup, adamın davranışlarını incelemek için bir marangoza kiralamasından iki hafta sonra marangozun genç kızı bir balta ile parçalaması hadisesine ne diyeceksiniz? Söyleyecek söz bulamadığınızdan sözün bittiği yer filan demek zorunda kalacaksınız. Halbuki benim kitabım çıkaydı da motivasyonum düşmeyeydi pekala sizin için olayı yorumlayabilirdim.

Şimdi içinizden bu adamın iyi ki motivasyonu yokmuş da bu kadar gevezelik yapmakla yetinmiş bir de motivasyonu olaydı başımıza neler gelirdi dediğinizi duymazlıktan geliyorum.

Neden mi? İşime gelmiyor da o yüzden.

Hepinize kabak tatlısı tadında günler diliyorum.

/ KARTON PİYER

Mehmet Ali & Akşamsefası

BU NE BİÇİM!
NAZIM TAŞAN

Raci Vert'in Lüzumsuz Anıları

Merhaba ben Raci Vert. Siz bu satırları okurken ben çoktan ölmüş olacağım çünkü zaten ölmüştüm ama siz bu satırları okurken hala hayattasınız ve siz yani sen, belki otobüstesin ve varsa etrafında birileri, bunlar özellikle cafcaftan haberdar ve cafcaf sevmeyen insanlarsa sana içlerinden geçirdikleri şu düşüncelerle garip garip bakıyor olacaklar. Niye okuyor ki? Güldürmüyor o şey! Şahsen ben hiç gülmedim. Bazıları bununla da yetinmeyip sana bu ilginç deneyimlerinden söz ederek vardıkları o dâhiyane sonucu fısıldayacaklar. Okuma onu! Bu tepkilere nasıl cevap vereceğiniz size kalmış fakat şu kadarını söyleyeyim. Bu insanlar, filozofun tekinin identitas indiscernibilium* diye söz ettiği şeyi okuyan adama, varsa eğer öyle bir adam, aynı tepkiyi verebilirler. Niye okuyor ki? Anlaşılmıyor o şey! Şahsen ben hiçbir şey anlamadım. Ya da İsmet Özel'in son şiirlerini okuyan adama da böyle tepkiler veriyor olabilirler. E ama cafcaf nerede, o bahsettiğin şeyler nerede diyebilirsin. Bir notere gitsek ve desek ki cafcaf ve İsmet Özel'in son şiirleri ve *tefrik edilemeyen şeylerin özdeşliği felsefesi, bunları okuyan adamlara verilen tepkilerin benzerliği nedeniyle aynı derecede eserlerdir, lütfen bunu onaylayın. Emin olun noter bunu onaylayacaktır.

Neyse gelelim asıl mevzumuza. Bildiğiniz gibi ben bir cinayete kurban gitmiştim. Sevgili eşim, Ruşen Küp denilen adamı cinayetimi çözmek için tutmuştu falan. E ne oldu da tekrar buradayım? Bunlar tabi hep, beni yazan Cafer Selenter denilen adamın başının altından çıkıyor. Enayi yeni karakterler bulamadığı için eskilerini hortlatmak peşinde. Aslında kendimden bahsedecektim çünkü herkes gibi ben de severim kendimden bahsetmeyi ama madem bu hıyardan laf açıldı size film çekme macerasını anlatıyım. Liseye başlayana kadar sinemaya herhangi bir merakı olmayan Selenter, Matrix'i izleyince ne var lan bu anasını sattımın filminde herkes bu kadar övüyor diye mühim bir soru sormayı başardı. Cevabı bulmak için filmi tekrar tekrar izledi. Her sahnede hee şundan mı acaba yoksa bundan mı diye derin düşüncelere daldı. Sonra neden bir gün beyhude uğraştığını anlayıp başka filmler izlemeye karar verdi. X-men ve Mumya'yı izledi. Evet, Matrix'te bu filmlerden farklı bir şey vardı ama hala anlayamıyordu ne olduğunu. Sinema dergileri almaya başladı. Gazetelerdeki sinema köşelerini okumaya başladı. Bir gün Nihal Bengisu'nun 21 gram diye bir film üzerine yazdığı yazıyı okudu, etkilendi. Çünkü yazıyı anlamamıştı. İnsan neye kafa yorarsa anlaşılmayan çok anlamlı şeylerin olduğuna inanmak ister. Selenter de öyle yaptı.

Nereden eline geçtiyse Brecht estetiği diye bir şeyden bahseden bir kitap buldu. Kitapta imgemidir simgemidir bilemem o şey üzerine bina edilmiş bir anlatımdan bahsediliyordu. Mesela işsizlik hakkındaki filmde fabrikada çalışan insanların gösterildiği sahnede küçük bir tabelada ölüm tehlikesi yazıyordu, hiçbir şey söylemeden durumun vahametini (bu kelimeyi ömrümde ilk defa şimdi kullandım) yönetmen bu şekilde anlatıyordu. İkinci ve daha güzel bir örnekte insanlar sabah sekizde bisikletlerle iş aramaya çıkıyor akşam beşte geri evlerine dönüyordu. İşsizlik o kadar artmıştı ki iş aramak bizatihi bir iş olmuştu. Brecht denilen adamın yapmaya çalıştığı şey sinemanın sanat yönünü alt metne yerleştirmekti. Esas anlattığı şey aslında hikâyeden ve karakterlerin repliklerinden başka bir şeydi. Bu şeyler Selenter'e çekici gelmeye başladı. Matrix'i bu yüzden anlayamadığını düşündü. Gizlenmiş alt metni bulması gerekiyordu. O zamanlar film izlemek şimdi ki kadar kolay değildi Cafer için. Evlerinde televizyon yoktu. Babası böyle bir karar vermişti. No tv no cry! Bilgisayar da yoktu. Ancak iki kısa vadeli amacına ulaşırsa filmi tekrar izleyebilirdi. Önce bir arkadaşından ödünç vcd player bulacak sonra alt komşularının küçük televizyonunu bir geceliğine isteyecekti. Ne derler bilirsiniz, eğer istersen hiçbir şey hayal değil. O gece peş peşe belki 5 kez izledi filmi ama yine de anlayamadı. İmgeleri okuyabilmesi için önce onları anlayabilmesi gerekiyordu, anlayabilmesi için de mevzu bahis konuda bilgi sahibi olmalıydı. Matrix denilen filmin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve şaşırdığı şey herkes nasıl bu kadar bilgiliydi ya da yoksa onlar da mı anlamıyordu. Öyleyse nasıl bu kadar sevebilirlerdi bu filmi. Aman ne kadar önemli! Avarelikten bizim Selenter boş işlerle uğraşıyordu işte. Kafaya takacak o kadar mesele varken bula bula bunu bulmuştu. Her neyse.

Yine günlerden bir gün eline aldığı gazetede "Tarantino'nun 4. Filmi!" başlığını okuyunca kim ki bu adam, ne alaka dördüncü filmi diye geveledi kendi kendine. Yazıda adamın yere göğe sığdıramadığı Tarantino'yu merak etmeye başladı. Pulp Fiction denilen filmini buldu bir yerlerden. Filmi izlediğinde hiçbir güzellik bulamadı bu filmde. Bir takım insanlar mütemadiyen saçmalıyordu. Öyleyse daha başka şeyler olmalıydı insanların beğenisini kazanan sadece imge veya salt heyecan ya da mizah ya da aksiyon değil başka şeyler. Henüz anlayamadığı o şey üzerine kafa yormaya başladı. Elbette hisler olmalı diye düşündü. Bu filmlerin insanlara yaşattığı ve garip bir şekilde onların da hoşuna giden duygular. O dönemde aldığı ve her satırını okuduğu sinema dergilerinden birinde Yeşilçam yapımcılarından bir adamın hikâyesi anlatılıyordu. Adam zengindi ve film yapımcısı olmak istiyordu. Yeterince parası vardı. Sinemadan pek anlamıyordu. O yüzden iyi bir senarist ve iyi bir yönetmenle anlaşmıştı. O yıllarda toplumsal gerçekçi filmler hem eleştirmenlerden hem de halktan rağbet görüyordu. Ormanlarla ilgili bir film yapmak istediğini söyledi senariste. Senarist bu konuyla ilgili bir senaryo yazdı. Oyuncular bulundu çekimler yapıldı. Film nihayet sinemalarda gösterilmeye başlandı. Sonuç hüsrandı. Film izlenmemişti, adam neredeyse iflasın eşiğine gelmişti. Bu adamla kendisini özdeşleştirdi Selenter. Anlayamadıkları şeyin benzer olduğunu düşündü. (deleted scene: Onları çeken şey köpürmesiydi.) Adam bir karar vermişti, anlamalıydı. Sürekli sinemaya gitmeye başlamıştı. Bütün filmleri izliyor, sinemadaki insanların hangi sahnelere güldüğünü hangi sahnelere ağladığını gözlemliyordu. Hangi filmi neden beğendiklerini anlamaya çalışıyordu. Nihayet başarmıştı. Yeni bir film yapmaya karar verdi sonra ve istediğini almıştı. Bir sürü filme imza atan Yeşilçam'ın en iyi yapımcılarından birisi olmuştu. Bu hikâye Cafer'e bir ümit verdi. Her ne kadar adamın anladığı şeyin ne olduğu dergide yazmasa da adamla aynı şeyleri yaparak öğreneceğini biliyordu. Fakat sürekli sinemaya gidemezdi. Bir şekilde evde film izleyebileceği bir ortam oluşturmalıydı. Harçlıklarını biriktirmeye başladı. Önce ucuz bir vcd player satın aldı. Sonra da ikinci el bir tüplü televizyon…

Pardon. Film çekme macerasını anlatacaktım ama lafı dolandırıp bir türlü asıl konuya gelemedim. Tarantino'nun çoğu kişinin bilmediği bir filmi vardır. Dört yönetmenin bir araya gelip çektiği Dört Oda filmi. Kendisi de oynar o filmde. Orada Tarantino anlatacağı şeyi o kadar uzatır ki bir türlü asıl mevzuya giremez. Sonra eleman dayanamayıp kısa kes deyince anlatırken dünyayı dolaşıyormuşum gibi gelebilir ama lanet olsun ben böyle anlatmayı seviyorum der. Öyle oldu biraz. Mademki bu bir mizah dergisi size Cafer'in bu döneminden beni güldüren iki kısa şeyini söyleyip devamını bir dahaki sayıya bırakayım izninizle. Vcd playerı aldığı ama henüz televizyon alamadığı zamanlardan bir gün bizim Selenter, Eşkıya filmi hakkında bir yazı okumuştu. Filmi o kadar merak etti ki enayi, izleyemeyeceği filmin cdisini kiralayıp sadece kapağındaki yazıları okuyup ertesi gün geri götürmüştü. Ne zamandı tam hatırlamıyorum Cafer bu sinema mevzusuna kafayı takıp dersleri boşlayınca babasıyla arası bozulmuştu. Hatta aldığı televizyonu babası geri götürüp vermişti televizyoncuya. Cafer odasında yeni aldığı sinema dergisini okurken babası odaya girmiş, ne okuyor bu dergilerde diye merak edip almış eline dergiyi. Vizyona giren film afişlerinin olduğu sayfada "Babamı nasıl öldürdüm?" filmini görünce zavallı adam iki gün yemeden içmeden kesilmişti.

Devam edecek…

Mehmet Ali & Akşamsefası

Darbımesel
Murat Arslan

KEREM ABADİ
Balipaşa'dan bildiriyor!

■ *11-12-13 Ocak tarihlerinde Başakşehir'deki bilgievlerinde Cafcaf çizer ve yazarları Asım Gültekin, Faruk Günindi ve Yusuf Kot konuk oluyor!*

■ *Şöyle bir konferans düşünün: Asım Gültekin'in konusu Osmanlıcaya neden karşıyız imiş. Yusuf Kot'un konusu "Hem Allahsız hem çok akıllı olmanın yolları" imiş ama Yusuf Kot kürsüye çıkıp öyle bir yol yok diyecek ve aşağı inecekmiş.*

■ *Cafcaf'tan yeni kitaplar geldi geliyor! Biz de bekliyoruz heyecanla.*

■ *Şöyle buyurdu bir çizerimiz dergiyi hazırlarken; "paralelci ekibin tamamını gayet neşeli ve gururlu şekilde Kırk haraaamileeeer kırk haraaamileeer" diye şarkı söyleyip yürürken çizelim dedi.*
Ama çizemedi. Neden?
Çünkü Allah çizdirmedi.

■ *Niyazi Çol'u özledik. Bir bakmışsınız geri gelmiş...*

Mehmet Ali & Akşamsefası

RANZA DERGAHI

M. Nezihi PESEN

Bazıları kendini ve dünyayı cafelerde kurtarabileceğine mi inanıyor?!

Efendim siz güzel insanların hepsini selamlarım. Kafelerde ve çayevlerinde, bahçelerinde çok insan oturuyor. Hem de çok uzun süre oturuyorlar. Kışın soğuğunda bile onları oraya mıhlayan bir şey var. (Bu mıh'ın adını ve bunca güçlü olma sebebini merak ediyorum.) Oralarda yüklü paralar harcıyorlar. Bunları fazla kınayamam. Yalnız bazen bizim oturacağımız yerlere oturuyorlar ya… O zaman epey bozuluyoruz arkadaşlarla . İçimizden içimizden cık cık deyip gidiyoruz. Başka yerler arıyoruz.

Ama nereye gidersek gidelim bazı olumsuzluklarla karşılaşmak artık sürpriz bile değil. Velakin hala ve bir de hep çok rahatsız edici bu durum.

Durun kalabalıklar! demek lazım. Çok gürültü yapıyorsunuz. Boş boş konuşuyorsunuz. Kesrette boğulacaksınız. Nargile ve sigara dumanında boğulacaksınız. Hayır, son ikisine karşı falan değilim. Hatta bazılarının gazabından çekinmesem hafiften bir güzelleme bile yazabilirdim birine. Mesele ne o zaman babacığım? dediğinizi duyar gibiyim. Mesele muhteviyattan yoksunluk-içeriksizlik ve samimiyetsizlik ve nerdeyse her bir nesnenin, mevzunun anlamsız bir kitsch'e dönüşmesi... - sayın editör burada Almanca kökenli bir kavram kullandım, ayıp ettimse müdahele edebirsin -

Oysa müslüman kişinin malayani'yi (faydasına olmayan, dercesini yükseltmeye yaramayan işleri, lakırdıları) terketmesi gerekmiyor muydu?

Abilerim, ablalarım! Tamam geyik yapın ara sıra. Gülün eğlenin. Dumanlar da yükselsin efkarlı başınızdan, neşeli yuvanızdan. Fakat herşeyi de bilmeyin be kardeşim. Ara ara da olsa azıcık dinleyin. Maskelerinizi çıkarın bazen. Nefes alın. Verin şimdi. Bütün kuzuları, kuzukulağını siz mi yiyeceksiniz? Everest tepesine çıkmayı fazla sevmeyin böyle. Maazallah nefessiz kalıp düşersiniz. Tecessüs ayetini hatırlayın. Hücurat suresine kulak verin ve seslerinizi kısın.

Postmodernler gibi herşeyi eşitlemek müslümana yakışıyor mu? Bi düşün. Hak var batıl var. Doğru var yanlış var. Güzel var çirkin var. İyi ve kötü, hayır ve şer, sevap ve günah var. Ulan Allah var Allah! Asr suresi okuyup dağılmak diye bi güzellik var. Hiç Asr ile dağıldın mı?

Oturduğun toplulukta herkes boşboğazsa veya boşboğazlık yapıyorsa; oraya ya bir tane (içi-kalbi-aklı) dolu insan çağır ya sen bir ortam ara kendine. Sevgiyle, hürmetle bazı şeyler anlatılsın. Çok fazla asıp kesmeyin. Cafede kan akıtmak yakışmaz bize.

Yanımıza gençler oturuyor bazen. O kadar çok zıplıyorlar ki konular arasında. Hızlarına yetişemiyorum. Bir çırpıda hallediyorlar onlarca mevzuyu. Vay be! Bu kadar mıymış diyorum kendi kendime. (Bunca hareketliliğe ve hıza yetişememek yaşlanmaya başlayan zata giran gelir. Bu durumları kaldırmak ağırdır. Hiç düşünmüyorlar, konuşuyorlar durmadan.) Az konuşanların, susanların yerine de söz torbasını doldurmaya çalışıyorlardır. Olabilir mi? Hayırlı bir girişim olarak düşünebilir miyiz bunca gevezeliği, güftugu'yu?

Bazı oturanlar da politikayı bütün sorunların çözüm aracı kabul etmiş görünüyorlar. Belki de yalnızca orda otururken öyle görünüyorlardır. Deniz kenarında ufka doğru yürürlerken daha karizmatik ve güzel görünüyorlardır büyük ihtimal.

Hakkı ve hakikatı biliyorsan konuş itikadımca. Dilini ateşe yaklaştırma. Soğuk su veya dondurma da verilmeyecek üstelik. Yoğurdu Kanlıca'da ister üfleyerek ye, ister üflemeden. İster gece git ister gündüz Kanlıca'ya. Fakat Öte'ye gittiğinde seçim yapma hakkın olmayacak. Bütün konuştukların amellerinden sayılıp sana karşılığı verilecek. Sana, bana ve bütün insanlara...

İlim sahibi, insaflı, neşeli, sohbeti hoş insanlara yakın dur. Yanaş böyle müslümanlara. Oturmalarımızın biraz veya daha fazla anlam kazanabilmesi; sözü bereketlendirecek, bize Allah'ı ve doğruluğu hatırlatacak insanların varlığına bağlı. Onlardan var Allah'a, onlarla var Allah'a ve şükret kalbine varan dilinle, dilini bal eyleyen kalbinle.

Bulalım onları ve dinleyelim, talim edelim, canımıza katalım. İnşirah sarsın dörtbir yanımızı. Neşvesi ilahi olsun. Böylece sıkıcı olmakatan ve sıkıntıdan (kabız olmaktan) kurtulalım inşallah . Kırmızı ışıkta geçme imkanımız varsa geçelim. Huuu çekelim. Huuu leyli leyliiii...

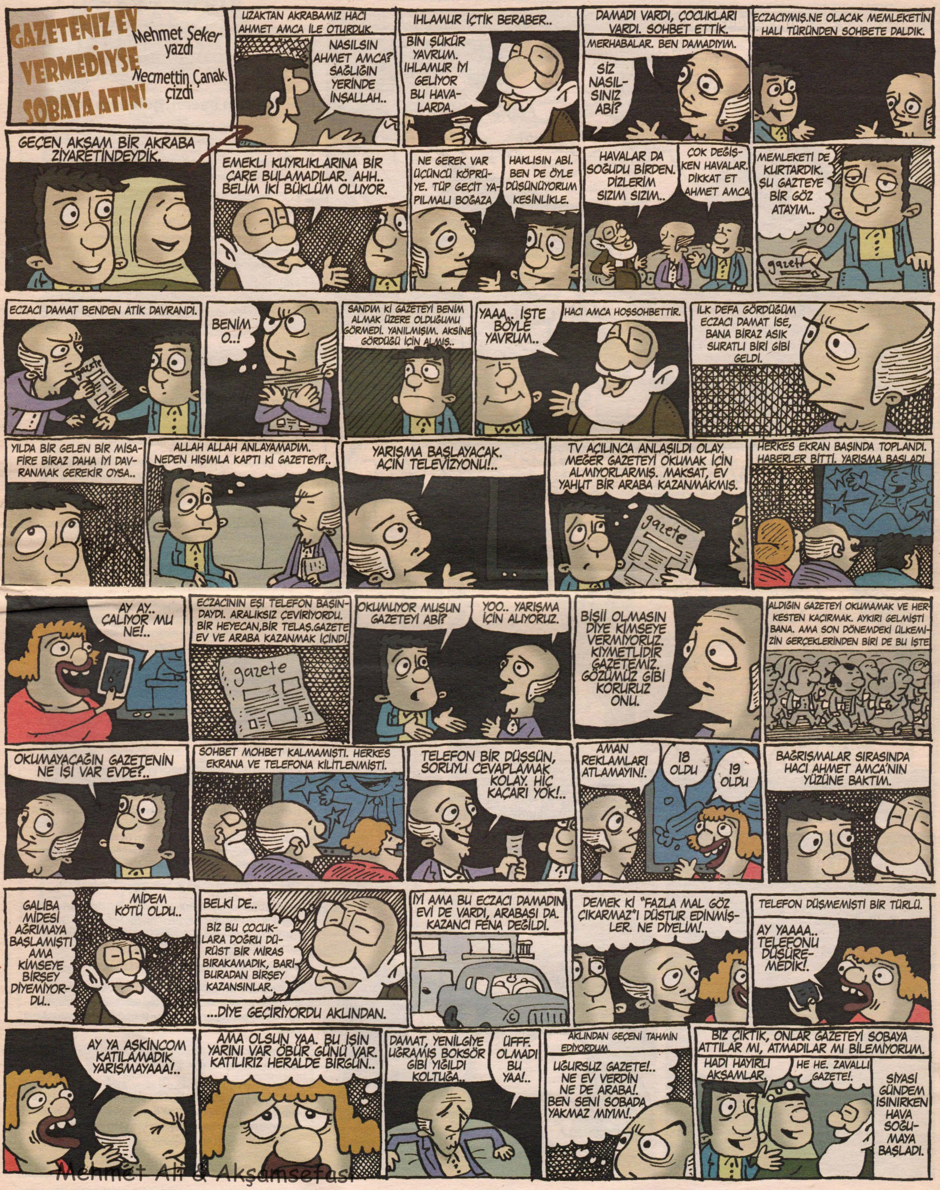

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ateş ki, bir tek suyu kandıramaz!

Gökhan Özcan *yazdı* **Müzeyyen Yılmaz** *çizdi*

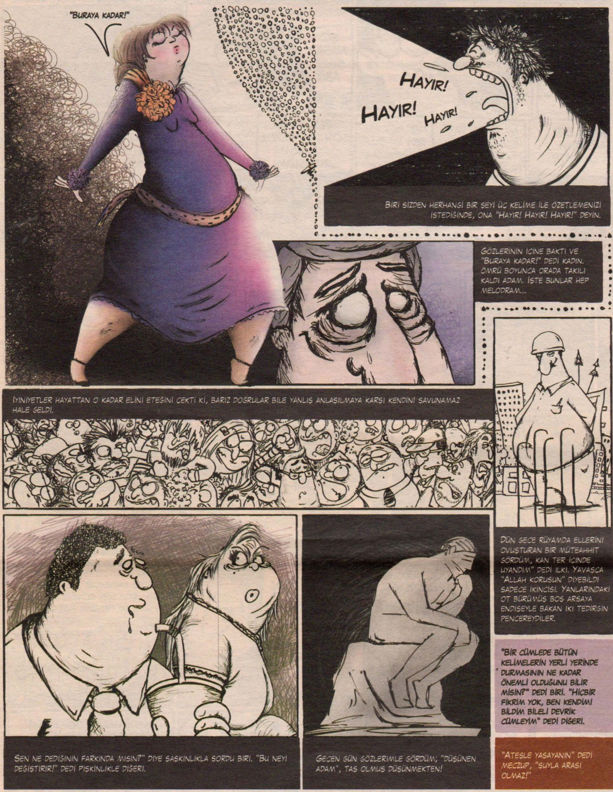

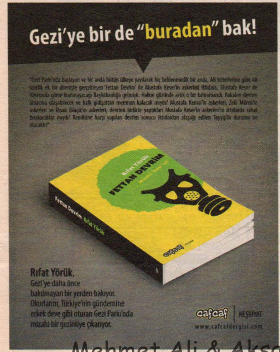

otacizahter@hotmail.com

Goleem beeen, goleeem beenn!

▪ Twitter'daki tabloya bakınca "mürekkep yalamışlar"ın tiner çekmişlere kıyasla daha tehlikeli olduğunu görüyorum ;)

▪ Oburun/obezin "perhiz"i gibi dînî "hassasiyetimiz. Avunuyor, avutuyoruz. Hem de şişman herkes bizden!

▪ Çin'den gelen zehirli ayakkabılar öldürüyomuş. Yazık. Sadece omu? Zehirli evler, otolar biliyorum, faizli-caizli kredilerle alınmış. (Ha bi de illa kurtulmak istiyosak bu kanserojen, zehirli pabuçları alıp cuma günleri camilere koyalım. Ayakkabı çalanlar anında alır onları! (Bi taşla en az bi kuş! Çok acımasızım biliyorum;)

▪ Günde 5 vakit ezan okunuyo, bakıyorum da bizim şeytanlar lök gibi ööle duruyo! Demek ki, ezanı güzel okumak lazım ;) Bi de ezan okunurken saygısızca, umursuzca dangır dangır konuşmak çok tehlikeli abiler. Hele cami içindeyken.. Vay vay vayyy.

▪ Ecnebi filmlerine, müziklerine, romanlarına atıflar yapılarak yapılan derste taklaya geldiğini anla ey Müslüman. Hakikat dersine hiç hayal girebilir mi? Önce Tomy müzikaliyle, sonra Bodler şiirleriyle, sonra bilmem ne grubunun sözde "hakikati arayan" dizeleriyle meşgul ettiler ediyorlar gençleri. Bırakın abiler ecnebilerin barsak spazmı hükmündeki sıkıntılarını. "Esma"ya girin, "esrar"a girin, "hazineleri" açın.

▪ Her gün yeni bir selülozik Frankeştayn deneyi yapılıyor: Bir yalanı kağıda basınca gerçeğe dönüşür mü acaba diye bekleniyor. (Gazetecilik). Medya maymunları da malum "golem"ler (köle) oluyor.

▪ Her dönem geçerli bir mazeret: "Leyse bi'l-imkân, ahsene mimmâ kân" (Bundan daha iyisi yok!)

▪ Lord Monckton, Kur'an'daki cihat ayetleri yasaklansın demiş. İngiliz ordusunu terhis etmek, işgalcilikten vazgeçmek akıllarına gelmiyor ibişlerin ;)

▪ Genç PKKliler rahatsızmış: "Hükümet-i cumhuriye, bedelli çıkartmiiş, heval, önderlik bizi niçin düşünmiiy!" ;) (PKK'liler dedim ama hatırlatatayım; hani şu, Marksist-Leninist, devrimci vs olup taşla insan kafası ezip de "Biji Obama/Biji İsrail! Biji Esed!" diyen aşırı fistanlı örgüt!)

▪ Otacı abin diyo ki, "Okullara Osmanlıcadan sonra zorunlu mizah dersi de konsun!" Buna yorumun? Ha, anlaşıldı, "Ben radikal bedbinim, çocuğumun da hık deyip somurtmasını istiyom." diyosun. Ayrıca Rumca ve Ermenice de seçmeli ders olsun, Osmanlıca dersine karşı çıkanlar da dedelerinin mezar taşlarını okuyabilsin.

▪ Merhum Hacı Hulusi Yahyagil'in "küçük siyaset"le ilgili keskin tavrını yıllar önce hatıralardan okuduk öğrendik. Maşallah. ▪ Kemalsiz Kemalizm dönemindeyiz. Adamın tüm ideallerini farkında olarak olmayarak bizzat özümsedik, yaşatıyoruz. Misal şu an kullanılan alfabenin "Türk Alfabesi" olduğunu sanan, Osmanlıca'nın "ayrı bir dil" olduğunu vehmeden milyonlarca ibiş var ;) En komikleri de akademik ve entel-laik kesimdekiler.

▪ "Ezan ile gelmeyen salâ ile gelir camiye!" demişler..

▪ CHP, ebterdir. Hayırlı ürün çıkmaz. CHP'yi destekleyen "kendini beyazlatmış zencilere" ne denir? Geçelim. Gerçi tüm partiler CHP'nin yavrusudur, öyle ya da böyle Kemalisttir, laiktir, sekülerdir.

▪ Yusuf (as) gibi olursan, kuyu, kûy-u Mahbub-u Hüda'dır..

▪ Eğer "malzeme" tabanca ise ve kendine doğru tutarsan ona "intihar", piçaksa "harakiri", cep telefonu ise "selfie", "duş aparatı" ise banyo, deodorant ise teattur ('Itr'dan uydurdum!) denir.

▪ Oraya carcar, buraya carcar.. Asit midede diil de, beyinde olunca iyi olmuyo.. Beyin gazı çekilmiyo!

▪ Herkes bakar; ama herkes göremez. Allah'ın nuruyla görebilmen için göz, kulak, şuur ve dilinin mi'yarı, şer-i şerif olmalı. Haram girmemeli. "Çok hassas" dinsel içerikli grubun lideriyim diyosun; fakirin hakkı zekâtı çalıp hizmetlerinde kullanıyosun, Allah'ın lanetlediği faizi, faizli reklamları kullanıyosun!

otacizahter@hotmail.com

Mehmet Ali & Akşamsefası

cafcaf
Cafcaf Mizah Dergisi
Aylık Süreli Yerel Yayın
Yıl: 8 Sayı: 65 / Ocak 2015/65

Yeryüzü Doğal Sağlık Gıda Eğitim Kimya ve Yayıncılık İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti. adına

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Faruk Günindi

Yayın Danışmanı
Asım Gültekin

Çizi İşleri Müdürü
Yusuf Kot

Grafik Tasarım
Ahmet Altay

Hukuk Danışmanı
Av. Şamil Arslan
Av. Cihad Gökdemir

Adres
Akşemsettin Mah. Balipaşa Cad. No: 17A Fatih - İstanbul

Telefon
(0212) 533 2858

Baskı
İhlas Gazetecilik A.Ş.

Dağıtım
Turkuvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş.

Cafcaf Mizah Dergisi'nde yayınlanan karikatür, yazı, espri, ve karakterlerin tüm yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Abonelik
Yıllık **36** TL / Kurumlara **60** TL / Yurtdışı **35** Euro

Kuveyt Türk – Katılım Bankası A. Ş.
Altunizade Şubesi (54)
Hesap No: 8913910-2
IBAN: TR66 0020 5000 0089 1391 0000 02
Alıcı: Yeryüzü Doğal Sağlık Ltd. Şti.

www.cafcafdergisi.com | iletisim@cafcafdergisi.com | facebook.com/cafcafdergisi | twitter.com/cafcafdergisi | formspring.me/cafcaf

Mehmet Ali & Akşamsefası

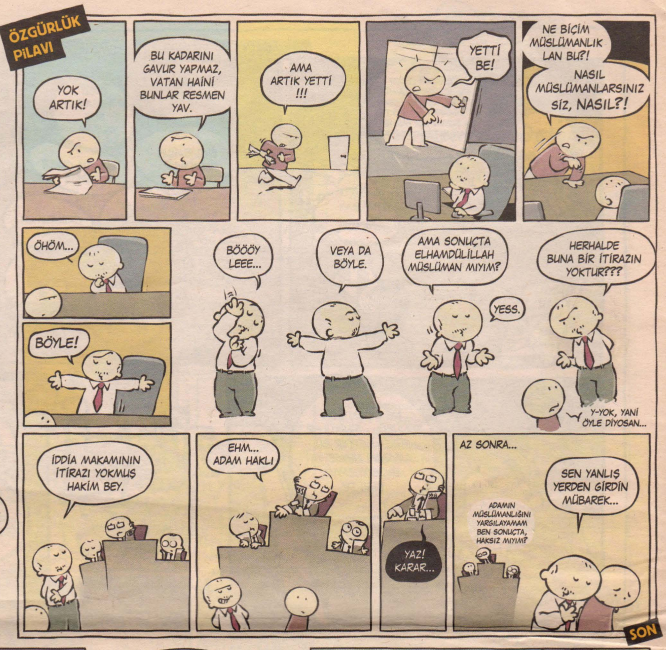

Mehmet Ali & Akşamsefası

© Seferiland, All Rights Reserved, Emre Bilgiç Inc.